

[Statsministeren]

Men skulle der altså vise sig et behov en dag for at rette yderligere op på den økonomiske politik, behøver man ikke at tvivle på regeringens vilje til at gribe ind med den nødvendige styrke. Men vi vil ikke gøre det, før det er nødvendigt, for det kunne vise sig at være skadeligt for produktion og beskæftigelse at gøre det, uden at det var absolut nødvendigt.

Så vil jeg også gerne spørge – det er ikke for at forlænge debatten – hvad det egentlig er, socialdemokratiet vil, hvad der er modstykket til den politik, et flertal nu har ført gennem snart 3 år. Når socialdemokratiet udtrykker så stor ængstelse for betalingsbalanceudviklingen, hvad er det så for en metode, de vil føre i markedet? Man kan vel sige, der umiddelbart er tre at vælge imellem. Den ene er større besparelser, men det er vist ikke socialdemokratiets politik; socialdemokratiet har jo været modstander af praktisk talt alle de besparelser, som har bidraget så stærkt til, at underskuddet i statsfinanserne nu er kraftigt nedadgående. Så kunne man sige – dette er teori, bevares – at det nok er en strammere indkomstpolitik; det er jo heller ikke socialdemokratiets vej. Men der er en tredje mulighed, og det er højere skatter og afgifter, som kunne dæmpe forbruget. Vi ved, at det også fører til stigende arbejdsløshed.

Nu forholder det sig jo således, at budgetdepartementet og det økonomiske sekretariat for få dage siden afgav en redegørelse til det politisk-økonomiske udvalg om virkningerne af den S-plan, som er socialdemokratiets politik. Jeg synes ikke, noget medlem af folketinget skal være uvidende om, at denne vurdering nåede det resultat, at effekten af den politik, socialdemokratiet har anbefalet, ville være en betragtelig forværring af betalingsbalancen, der nødvendiggjorde en finanspolitisk stramning for at opnå samme betalingsbalanceudvikling som med den vedtagne helhedsløsning. Endvidere siger denne kreds af økonomer: skatterne måtte så forøges betydeligt – mere end den bundne opsparing og mere end forhøjelsen af selskabsskatten. Skatterne måtte øges med 4 mia kr. i 1985, med yderligere 7 mia kr. i 1986 og endelig med 4 mia kr. i 1987. Skatterne skulle altså, hvis socialdemokratiets politik blev virkelighed, forøges med i alt 15 mia kr. over en 3-årig periode. Prisen ville være en klar ned-

gang i den disponible realindkomst for en typisk industriarbejder. Realindkomsten ville så falde både i 1985 og i 1986, og så ville den være stort set uændret i resten af årtiet, men der ville blive tale om en lavere vækst i dansk økonomi.

For en sikkerheds skyld føjer disse rare økonomer til, at de mener, at dette beregningsmæssige resultat, især for så vidt angår beskæftigelse og økonomisk vækst, muligvis er alt for optimistisk. Sådan forholder det sig. Det er modstykket i dansk politik til den kurs, som i denne tid føres af et flertal i folketinget.

Så kan man selvfølgelig også gå den vej, som hr. Svend Auken betjente sig af, nemlig at skabe indtryk af, at regeringen er i færd med at slå det sociale velfærd i stykker. Det er ikke nogen rimelig vurdering. Hver og én af de besparelser og justeringer, vi har gennemført på de sociale områder, på sundhedsområderne og på alle de andre områder, står vi ved og må påtage os at forsvare. Og det er somme tider smerteligt, men sådan er det jo, når man skal rydde op efter en lang regeringsperiode, hvor forgængerne brugte milliarder, som vi slet ikke havde. Men det var altså det, vi påtog os, og derfor har vi gennemført mange ændringer i vores systemer. Vi satte os som mål at stoppe de offentlige udgifters himmelflugt, for det var nødvendigt, og derfor måtte vi også regulere på næsten alle udgiftsområder.

Men der er da også gennemført forbedringer i disse krisetider, f.eks. de forbedrede barselhvileregler, som jeg kunne nævne; vi har sat fripladsgrænserne, som ikke har været reguleret siden 1979, op pr. 1. januar 1984, hvor indkomstgrænsen for fuld betaling blev sat op fra 80.000 kr. til 135.000 kr. Jeg nævner det som et af de positive eksempler.

Man kunne også nævne førtidspensionsreformen, som jo meget brede kredse i folketinget var interesseret i at få vedtaget, og det blev den, således at mulighederne for at få tilkendt førtidspension af sociale årsager er blevet klart forbedret, og således at de, der får tilkendt pension før det 60. år, nu får udbetalt et skattefrit førtidsbeløb på 8.500 kr.

Jeg kunne endvidere nævne pensionisterne, en meget stor gruppe i samfundet, som jo ikke har det for let, fordi de ikke selv længe kan ændre deres egne økonomiske vilkår,